

Весела Василева

Панихида

Над гроба свети синьо пролетно небе
и клоните на младата върба люлее топъл вятър,
и може би е светнало и младо моето лице,
а има толкова печал в сърцето...
О, тази пролетна нестихваща мечта
и тези нови, светли мисли и желания,
човешкото сърце едно ще си остане
и вечна като него само е смъртта...

Защо от толкова безкрайно малки
радости се радваме,
и толкова безкрайно малки
скърби ни тревожат,
а есенният вятър ще разгони листите,
от клоните низпаднали,
и всички ще заспим, във тъмната
земя положени;
и няма да е светнало и радостно,
и няма да е тъмно и печално,
а само тихото небе, спокойно и опално,
ще се издига с много обич над гробовете,
и като днес ще бъде синьо,
несдържано сияйно и красиво,
ще се разискри пролет над земята,
над всички, над умрели и над живи;
и спомените, пазени и святи,
ще доведат до гроба някой близък
и празна ще остане сигурно ръката,
протегната в любов и във копнение.
О, вие скътани във тихото забвение...

1939, февруари, София

КРАЙ

© 1939 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Динев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7530>]